

přemlouváním, vychvalováním, odstraňováním protiv a překážek, působiti na svobodnou vůli žalovaného a jeho vyhlédnuté nevěsty, by uzavřeli spolu sňatek. V té příčině rozhodující je jen vůle stran a každý vliv třetích osob (zprostředkovatele sňatku) jest vyloučen. Poněvadž se soud první stolice z důvodu mylného názoru právního vůbec neobíral věcí a nepřipustil důkazy, zejména o tom, zda došlo k tvrzené dohodě, jaký byl přesný účel cest tvrzených žalobcem, kolik cest skutečně vykonal, jakož i o tom, jakou činnost žalobce měl vyvinouti a jakou vskutku vyvinul, uznal odvolací soud se svého odlišného správného stanoviska právem, že řízení první stolice je kusé a věc není zralá k rozhodnutí, neboť není náležitě objasněna.

Čís. 9621.

Ochrana nájemců.

Do usnesení, jímž bylo rozhodnuto o útratách návrhu na svolení k výpovědi (o útratách následkem zpětvzetí návrhu) jest rekursní lhůta osmidenní.

(Rozh. ze dne 6. února 1930, R II 27/30.)

Rekursní soud odmítl pro opožděnost rekurs vypovídající strany do usnesení prvního soudu, jímž jí bylo uloženo nahraditi vypovídané straně útraty. Důvody: Napadeným usnesením byla vypovídající strana uznána povinnou, nahraditi odpůrci následkem zpětvzetí návrhu na svolení k výpovědi útraty 111 Kč do 14 dnů pod exekucí. Toto usnesení bylo vypovídající straně doručeno dne 14. listopadu 1929. Stížnost byla podána přímo u okresního soudu dne 25. listopadu 1929, tedy po uplynutí osmidenní lhůty, stanovené § 4 (5) zákona o ochraně nájemníků. Jest podotknouti, že stanoví-li zákon osmidenní lhůtu ke stížnosti ve věci samé, musí se to zřejmě dotýkati také každé jiné stížnosti v takových věcech, tedy i stížnosti proti ustanovení útrat.

Nejvyšší soud nevyhověl rekursu,

n e b o ť

jeho vývody není vyvráceno správné, věci i zákonu vyhovující odůvodnění napadeného usnesení. Ustanovení § 5 odst. (2) zákona o ochr. náj., jehož se stěžovatelka dovolává, týká se útrat řízení opravného.

Čís. 9622.

Společenstva podle zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák.

Pro toho, kdo se přihlásil za člena zamýšleného společenstva před jeho založením s tím, že chce přistoupiti jako zakládající člen, a byl na ustavující schůzi za zakládajícího člena přijat, neplatí ustanovení stanov, že člena přijímá správní výbor. Přijetí člena může se státi pod podmínkou dodatečné písemné přihlášky.

(Rozh. ze dne 6. února 1930, Rv II 354/29.)

Žalobě společenstva proti jeho členu o zaplacení příspěvků podle stanov bylo oběma nižšími soudy vyhověno, odvolacím soudem z těchto důvodů: Jedinou otázkou pro spor rozhodnou jest, zda byl žalovaný platně přijat za člena. Prvý soud zjistil z výpovědi svědka Sch-a, kterou i odvolací soud pokládá za věrohodnou, ježto je podporována korespondencí, že se žalovaný hlásil za člena zamyšleného společenstva před jeho založením, že chce přistoupiti jako zakládající člen a že byl na ustavující schůzi za zakládajícího člena přijat. Tato zjištění přejímá odvolací soud jako správná a spisům odpovídající. Pro přijetí zakládajících členů, kteří společenstvo ustavují a smlouvu společenskou pořizují, nemůže platiti § 17 stanov, že člena přijímá správní výbor, neboť by za této podmínky k založení družstva nebylo nikdy došlo. U těch všech, kdož se účastní zařizovací akce, musí postačiti jich přijetí ustavující schůzí za členy družstva, jinak by nemohl ani první správní výbor býti ustaven. Na věci nemění nic, že žalovaný podal později ještě písemnou přihlášku, na níž není den jeho přijetí vyznačen. Ustanovení § 17 stanov platí teprve pro ty, kdož se přihlásili po ustavení družstva a byli přijati, nikoliv však pro ty, kdož se teprve usnášejí na tomto způsobu přijímání členů a na smlouvě společenské. Netřeba se tudíž obíratí vývody odvolatelky, pokud se obírají otázkou nedostatku formálnosti, jichž bylo třeba k jeho přijetí podle § 17 stanov. Neprávem proto vytýká odvolatel, že žalobkyně neprovedla důkaz o jeho přijetí. Bylo již řečeno, že není v § 17 stanov předepsán způsob přijetí a že z toho, že nebyla přihláška odvolatelova zamítnuta, musil žalovaný usouditi, že byl přijat, to tím spíše, an dostal již dne 13. listopadu 1926 výpočet příspěvků, které má zaplatiti. Podle těchto upomínek bylo jen sděleno, co má žalovaný na příspěvcích platiti, není to závazné prohlášení, žalovaný nebyl též třetí osobou v době upomínky, jsa již členem, proto nemá význam, že upomínky nebyly podepsány dvěma členy výboru jak ustanovuje § 5 stanov. První soud také správně věc po stránce právní posoudil, dospěv na základě zjištění, že se žalovaný sám přihlásil za zakládajícího člena družstva před ustavující schůzí a že na této schůzi za zakládajícího člena byl přijat, ve které schůzi, jak ze stanov patrno, též byl zvolen správní výbor, k závěru, že jako člen jest povinen platiti členské příspěvky podle stanov, jichž výše ani není popírána.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Odvolací soud posoudil věc po právní stránce úplně správně. Obzvláště jest přisvědčiti jeho právnímu názoru, že nebylo zapotřebí přijati dovolatele za člena podle § 17 stanov, ano bylo zjištěno, že dovolatel byl zakládajícím členem. V tomto směru se poukazuje dovolatel na rozhodnutí sb. n. s. 2821 a na rozhodnutí A. C. 3121. Že dovolatel zaslal písemnou přihlášku žalobci teprve dodatečně, jest úplně nerozhodné, neboť není nijak vyloučeno, by se přijetí člena nestalo za podmínky dodatečné písemné přihlášky.